

protection of individual rights and freedoms: translated from French. М.: Ppohpess–Unyveps [in Russian].

8. *Konstytutsyia Italiianskoi Pespablyky [Constitution of the Italian Republic]*. (1996). М.: В. і. [in Russian].

9. *Osnovnoi Zakon Fedepatyvnoi Pespablyky Nemanyy [Basic Law of the Federal Republic of Germany]*. (1996). М.: В. і. [in Russian].

10. Lyvantsev, K. E. (1986). *Istopyia bupzhuaznoho hosudapstva i prava [History of the bourgeois state and law]*. L.: Izd-vo Leninhpad. un-ta [in Russian].

11. Maklakov V. V. (Ed.). (1999). *Konstytutsyia Pespablyky Hpetsyia [Constitution of the Republic of Greece]*. М.: БЕК [in Russian].

12. Okunkov L. A. (Ed.). (2001). *Konstytutsyia Kniazhestva Andoppa [Constitution of the Principality of Andor]*. М.: NOPMA [in Russian].

13. Okunkov L. A. (Ed.). (2001). *Konstytutsyia Velykoho heptsohstva Liuksempuh [Constitution of the Grand Duchy of Luxembourg]*. М.: NOPMA [in Russian].

Стаття надійшла до редакції 20.03.2019

УДК 346.11

Матвійчук Анатолій Васильович,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри правосуддя юридичного факультету

Державного університету інфраструктури та технологій

dbezzubov@ukr.net

НОРМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА ЩОДО ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розглядається проблема регулювання господарської діяльності нормами міжнародного права. Подаються принципи і методи такого регулювання. На основі міжгалузевих здобутків визначаються шляхи щодо вдосконалення господарської діяльності нормами міжнародного права. Систематизуються норми міжнародного права щодо регулювання господарської діяльності. У статті розглядається проблема формування норм міжнародного права в умовах постійної трансформації економічних відносин. Визначаються методи досягнення стабільного стану суб'єкта економічних відносин з урахуванням економічних та юридичних важелів. Встановлюються та констатуються фактори міжнародного підприємництва як необхідної умови розвитку суб'єкта економічної діяльності. Визначається авторське бачення місця і ролі держави в міжнародній співпраці суб'єктів господарювання, межі регулювання міжнародних відносин та методи втручання у діяльність міжнародного співробітництва за визначених умов.

Ключові слова: господарська діяльність, міжнародне право, норма права, принципи, методи.

Matviychuk A. NORMS OF INTERNATIONAL LAW ON PUBLIC REGULATION OF ECONOMIC ACTIVITY

The article deals with the problem of regulation of economic activity by the norms of international law. The principles and methods of such regulation are given. Based on cross-sectoral achievements, ways are identified for improving business practices in accordance with international law. The rules of international law concerning the regulation of economic activity are systematized. The article deals with the problem of formation of norms of international law in the conditions of constant transformation of economic relations. The methods of achieving a stable state of the subject of economic relations, taking into account economic and legal levers, are determined. Establish and establish the factors of international business as a necessary condition for the development of the subject of economic activity. The author's vision of the place and role of the state in international cooperation of business entities, the limits of regulation of international relations and methods of intervention in the activities of international cooperation under certain conditions are determined.

Key words: economic activity, international law, norm of law, principles, methods.

Постановка проблеми. Економічна функція держави як інституту економічної системи проявляється в діяльності її органів, спрямованої на вирішення економічних та господарських проблем. Держава через свою особливу роль у суспільстві за будь-яких часів тією чи іншою мірою втручалася в економічні процеси і господарську діяльність.

За ринкової економіки як системи, яка виникла в результаті еволюційного розвитку, регулювальну роль в економіці почав відігравати сам ринковий механізм: взаємодія між попитом і пропозицією визначала рівень цін, автоматично узгоджувала інтереси суб'єктів ринку. Проте розвиток виробництва, ускладнення економічних процесів виявилися обмежувачими факторами саморегуляційного механізму ринку. Тому, об'єктивний розвиток економіки сам по собі привів до необхідності активного втручання держави в економічний розвиток.

Так, одним з основних недоліків ринку є те, що він не сприяє збереженню природних ресурсів, що не відтворюються, не має економічного механізму захисту навколишнього середовища, не стимулює виробництво товарів та послуг колективного використання (дороги, комунікації, транспорт та інше), не забезпечує виробництва соціально-необхідних товарів за низькими цінами, схильний до нестабільного розвитку з

притаманним йому загостренням соціальної напруженості у суспільстві та розвитком інфляційних процесів. Тому ринок не має механізму, здатного забезпечувати задоволення загальнодержавних, колективних потреб.

Об'єктивний розвиток економіки сам по собі привів до необхідності активного втручання держави в економічний розвиток. Без державного регулювання помітно знижується ефективність виробництва, незатребуваною виявляється фундаментальна наука, скорочується через подорожчання інфраструктура соціальної сфери, а рух до цивілізованих форм життя здійснюється стихійно, з великими витратами і значними втратами. Також, необхідність державного впливу на господарську діяльність визначається низкою вимог охорони публічних інтересів, зокрема, забезпечення державних та суспільних потреб, пріоритетів в економічному соціальному розвитку; формування державного бюджету; захист навколишнього середовища тощо. Водночас безконтрольна діяльність держави руйнує механізм ринкової економіки, загрожує її існуванню взагалі.

Актуальність даної теми визначається тим, що нині тенденція підвищення ролі державного регулювання господарської діяльності, особливо з виробництва (виготовлення) та/або реалізації товарів, надання послуг, виконання робіт та пов'язаними з цим засадами правового регулювання, потребує дослідження й осмислення такого регулювання. Крім цього питання оптимального державного регулювання економіки та господарської діяльності є важливим з урахуванням процесів переходу (які частково тривають і нині) України від пострадянської планово-розподільчої до ринкової.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Важливою джерельною базою для опрацювання цієї теми стали публікації науковців таких як: Н.Армаш, Д.Беззубова, Ю.Ведернікова, В.Копейчикова, Н.Малеїна, О.Мельника, І.Бокоч, А.Новицького, С.Юшиної, А.Іванського, Г.Поль, М.Потоцький та інших видатних вчених.

Мета даної наукової статті – на основі чинного законодавства, а також опрацьованої літератури, з'ясувати поняття, функції та принципи державного регулювання господарської діяльності за допомогою норм міжнародного права, і відповідно – покращити ефективність правового регулювання даного питання.

При написанні наукової статті були використані такі методи дослідження: аналіз і синтез наукової та навчальної літератури з заявленої теми, метод порівняльного аналізу, а також огляд чинного національних та міжнародних правових норм.

Виклад основного матеріалу. Національні економіки різних держав пов'язані між собою господарськими зв'язками, які і утворюють міжнародні економічні відносини. Дані відносини знаходять своє практичне вираження в міжнародній торгівлі, валютно-фінансових, інвестиційних і інших зв'язках, т. е. в переміщенні різного роду ресурсів. Науковці зазначають, що міжнародне економічне право певною мірою є «ресурсним правом», що регулює транскордонний рух різного роду ресурсів. У системі правового регулювання міждержавних економічних відносин склалася своя «надбудова» - міжнародне економічне право, яке є однією з галузей міжнародного права. Зазначимо, що існує точка зору, згідно якої і міжнародні господарські відносини, і внутрішні господарські відносини регулюються єдиною системою так званого міжнародного господарського права, «світового економічного права», побудованого, таким чином, на зв'язку публічного і приватного елементів [1].

Міжнародне економічне право має два рівні відносин. По-перше, це відносини публічно-правового характеру між суб'єктами міжнародного права (державами, міжнародними організаціями). Саме ці відносини регулюються міжнародним економічним правом. Держави, взаємодіючи в міжнародних економічних відносинах, вступають в правовідносини, несуть юридичні права і обов'язки. Для розв'язання питань, які виникають у процесі участі держави в міжнародних економічних відносинах, держави, як суб'єкти, використовують наступні методи регулювання:

- 1) метод двостороннього регулювання відносин: в торгових договорах, угодах про товарооборот або постачання товарів, угодах про економічне і науково-технічне співробітництво;
- 2) метод багатостороннього регулювання: «пакетом» угод системи ВТО, включаючи тексти ГАТТ, ГАТС, а також багатосторонніми товарними угодами і в рамках інших міжнародних організацій і угод;
- 3) метод наднаціонального регулювання; елементи такого регулювання використовуються в рамках міжнародних організацій - ВТО, МВФ і т. п.;
- 4) метод диспозитивного регулювання – за допомогою диспозитивних норм міжнародного права;
- 5) метод імперативного регулювання - за допомогою імперативних норм міжнародного права.

При цьому, воля держав прямує державними інтересами. Саме вони приводять в дію механізм держави. Держави прагнуть втілити свої інтереси в право і таким чином легалізувати їх.

По-друге, це господарські, цивільно-правові (приватно-правові) відносини між фізичними і юридичними особами різних країн. Ці відносини регулюються внутрішнім правом кожної держави, міжнародним приватним правом.

Так, норми, за допомогою яких здійснюється міжнародно-правове регулювання господарської діяльності, містяться в міжнародних договорах України, згода на обов'язковість яких надана ВРУ.

Відповідно до ЗУ «Про міжнародні договори України» від 29.06.2004 р., міжнародним договором України є договір, укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція,

пакт, протокол тощо). [2] У ст. 9 КУ вказано, що чинні міжнародні договори після надання ВРУ згоди в належній формі (ратифікація) стають частиною національного законодавства України. Таке положення міститься і в ч. 1 ст. 19 згаданого вище ЗУ, а ч. 2 цієї статті також встановлює положення про те, що якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору. Проте це не стосується випадків, коли положення міжнародного договору суперечить КУ, адже згідно ч. 2 ст. 9 КУ, укладання міжнародних договорів, які суперечать КУ, можливе лише після внесення відповідних змін до КУ [3].

Також законодавством України передбачені випадки, коли певні суспільні відносини можуть регулюватися виключно нормами національних (тобто, прийнятими органами влади і управління України) документів і, відповідно, не можуть регулюватися нормами міжнародних договорів. [4, с.7]

Регулювання міжнародних господарських відносин, то воно здійснюється державними органами законодавчої та виконавчої влади – ВРУ, КМУ, Національний банк України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, ДФСУ, Антимонопольний комітет України тощо.

Регулювання міжнародної господарської діяльності має здійснюватися за допомогою певної сукупності методів, форм і конкретних інструментів.

Правові методи мають відповідне інституціональне забезпечення і охоплюють цивільне та процесуальне право, державний арбітраж тощо. Продовженням правових вважають адміністративні методи, які юридично визначають господарську правосуб'єктність, регламентують форму власності майна та результатів діяльності, а також процедурний механізм розв'язування конфліктних ситуацій у судовому порядку.

Економічні методи реалізуються у системі підприємницької діяльності наданням кредитів і дотацій, здійсненням податкової політики та інших фінансово-економічних операцій регулювального спрямування. Соціально-психологічні методи мають бути орієнтовані на формування певної ідеології, типу менталітету громадян України і суспільства в цілому за допомогою існуючих державних інституцій.

На національному рівні система регулювання міжнародної господарської діяльності має враховувати такі елементи: 1) форми іноземних інвестицій; 2) вимоги до результатів діяльності іноземного партнера; 3) трансферт (репатріація) прибутку іноземного інвестора; 4) інвестиційні пільги та обмеження; 5) гарантії дотримання прав іноземного партнера.

Норми поведінки іноземних партнерів передбачають формування загальних понять, принципів і норм, яких мають дотримуватись іноземні підприємці та які сприяють створенню позитивного іміджу зарубіжної фірми у країні, що приймає.

Головною метою регулювання господарської діяльності на міждержавному рівні, що здійснюється здебільшого через укладені дво- та багатосторонні угоди, є, з одного боку, забезпечення країною базування правового захисту своїх інвестицій від можливих некомерційних ризиків, а з іншого — підтримка стабільності і надійності економічних взаємин між країнами-партнерами. На наднаціональному рівні регулювання здійснюється складнішими угодами, які фіксують взаємовідносини між багатьма країнами. Таке регулювання підприємництва відбувається у випадках, коли забезпечується вільний рух капіталів, гармонізується економічна політика країн-учасниць, ефективно працюють відповідні наднаціональні інституції, наприклад, Європейський інвестиційний банк, що функціонує в межах Європейської Ради [5].

Також, розглянемо міжнародне підприємництво, як вид господарської діяльності. Так, міжнародна підприємницька діяльність (міжнародний бізнес, міжнародне підприємництво) визначається як діяльність, що здійснюється через науково-технічну, виробничу, торговельну, сервісну та іншу взаємокорисну співпрацю суб'єктів господарювання двох чи більше країн (міжнародних партнерів). Міжнародне підприємництво – це сукупність угод, які укладають та виконують через національні кордони і які пов'язані з переміщенням ресурсів, товарів та послуг у міжнародному масштабі.

До причин участі суб'єктів господарської діяльності у міжнародному підприємстві належать: 1) пільговий режим інвестування в іншій країні; 2) підвищення престижу компанії за рахунок набуття статусу міжнародної; 3) збільшення обсягів продажу та відповідно отримання додаткових прибутків; 4) можливість знизити витрати за рахунок доступу до дешевших робочої сили і сировини; 5) продовження циклу існування товару за допомогою виходу на закордонні ринки; 6) обмеження антимонопольним законодавством зростання компаній у певній країні; 7) використання досвіду, ділових зв'язків і кооперації партнерів; 8) об'єднання фінансових зусиль з метою здійснення наукових досліджень та впровадження їх результатів у виробництво.

Міжнародне підприємництво функціонує у таких формах: 1) зовнішньоторговельні відносини; 2) науково-технічне співробітництво; 3) торгівля ліцензіями, ноу-хау; 4) спільні підприємства.

Суб'єктами міжнародної підприємницької діяльності є її учасники, які спроможні ефективно працювати задля реалізації власних бізнесових інтересів. Перелік суб'єктів визначено в ЗУ «Про зовнішньоекономічну діяльність»: громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства; юридичні особи; об'єднання фізичних, юридичних, фізичних і юридичних осіб, які не є юридичними особами згідно з законами України, але які мають постійне місцезнаходження на території України і яким законами України не заборонено здійснювати господарську діяльність та інші [6, с. 123].

Регулювання міжнародної підприємницької діяльності здійснюється на трьох рівнях: національному, міжнародному і наднаціональному.

Система регулювання міжнародної підприємницької діяльності на національному рівні охоплює такі складові:

- 1) форми іноземних інвестицій (грошові кошти в іноземній валюті, різноманітні майнові та інтелектуальні цінності, цінні папери, торгові марки тощо);
- 2) вимоги до результатів діяльності іноземного партнера (масштаби діяльності, частка ринку, рівень імпортової технології, професійна підготовка кадрів);
- 3) трансферт прибутку іноземного інвестора (обов'язкове створення резервного фонду зі зберіганням його в банку країни, що приймає; фіксація розміру трансфертного капіталу і прибутку відповідно до правил валютного регулювання та угод про валютне співробітництво);
- 4) інвестиційні пільги та обмеження (субсидії, пільгові позики, звільнення від податків та їхнє часткове повернення, застосування прискореної амортизації);
- 5) гарантії дотримання прав іноземного партнера (залучення у вітчизняне правове поле; збереження існуючих пільг протягом інвестиційного циклу; відмова від заходів конфіскаційного характеру).

Зазвичай на міжнародному рівні регулюються:

- 1) ідентифікація інвестицій та інвесторів (визначення не тільки усталених форм інвестицій, а й тих, що можуть з'явитися після укладання угоди або підписання договору; зазначення тих юридичних осіб, які вважаються національними суб'єктами господарювання країни-учасниці відповідної угоди);
- 2) умови імпорту й заохочення іноземного капіталу (політика «відкритих дверей» держав-партнерів у спільній підприємницькій діяльності; зобов'язання країни, що приймає, стосовно стимулювання іноземних інвестицій);
- 3) переказування коштів (фіксація країною базування достатніх гарантій щодо безперешкодного переказування коштів у встановлені терміни);
- 4) розв'язання суперечок господарського та фінансового характеру (дрібних – компетентним судовим чи адміністративним органом країни, що приймає; складніших -- Міжнародним центром урегулювання інвестиційних суперечок);
- 5) норми поведінки іноземних партнерів (загальні поняття, принципи і норми, яких мають дотримувати іноземні підприємці та які сприяють створенню позитивного іміджу зарубіжного партнера).

На наднаціональному рівні в рамках інтеграційних утворень регулювання міжнародної підприємницької діяльності здійснюється відповідно до угод (договорів), що фіксують взаємовідносини між багатьма країнами. Таке поточне регулювання відбувається у тім разі, коли забезпечуються вільний рух капіталів і гармонізація економічної політики країн-учасниць.

Держава та її органи не мають права безпосередньо втручатися в зовнішньоекономічну діяльність суб'єктів цієї діяльності, за винятком випадків, коли таке втручання здійснюється згідно з цим та іншими законами України. [7, с. 131].

Висновки. Для покращення застосування державою засобів регулювання господарської діяльності пропонується: чітко визначити належні засоби державного регулювання, які дозволять суб'єкту господарювання вийти на відповідний ринок; «перерозподілити» державне регулювання та ринкове саморегулювання, яке, здійснюватиметься саморегульованими організаціями; активізувати залучення підприємницької спільноти для конструктивного діалогу з органами публічної адміністрації щодо прийняття владних рішень на державному та місцевому рівнях; чітко дотримуватися норми, що будь-які законодавчі проекти повинні розроблятися на компетентній і кваліфікаційній основі з урахуванням їхньої економічної обґрунтованості та фінансової забезпеченості; очистити господарське законодавство від зайвих нормативно-правових і підзаконних актів; встановити ефективний парламентський нагляд за безумовним дотриманням посадовими особами органів державної влади і місцевого самоврядування вимог законодавства щодо регуляторної діяльності; розробляти і впроваджувати цільові програми розвитку підприємництва з урахуванням регіональних особливостей.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Актуальні проблеми господарського права : навчальний посібник / Беляневич О.А. [та ін]; за заг. ред. В.С. Щербини; КНУТШ. Київ : Юрінком Інтер, 2012. 528 с.
2. Вінник О.М. Господарське право : навчальний посібник. 2-ге вид., змінене та доп. Київ : Правова єдність, 2009. 768 с.
3. Скаун О.Ф. Теорія держави і права : підручник; пер. з рос. Харків : Консум, 2006. 656 с.
4. Господарський кодекс України. *Офіційний вісник України*. 2003. № 11. С. 303.
5. Вінник О.М. Господарське право : навчальний посібник. 2-ге вид., змінене та доп. Київ : Правова єдність, 2009. 768 с.
6. Новошицкий А.Н. Эффективность выполнения системой санкций компенсационной функции. Донецк, 1975. 23 с.
7. Армаш Н.О., Слінько І.В. Методика отримання, перевірки та реалізації інформації щодо корупційних діянь. *Держава та регіони (Серія «Право»)*. 2006. № 1. С. 7-14.
8. Беззубов Д.О. Правова безпека підприємства в Україні (господарсько-правовий аспект). *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*: Зб. наук. пр..К.: НАУ, 2015. № 3 (36). С.119 – 125.

REFERENCES:

1. Belianevych, O. A. (2012). *Aktualni problemy hospodarskoho prava : navchalnyi posibnyk [Actual problems of economic law: a manual]*. Kyiv: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
2. Vinnyk, O. M. (2009). *Hospodarske pravo : navchalnyi posibnyk [Commercial law: a manual]*. Kyiv : Pravova yednist [in Ukrainian].
3. Skakun, O. F. (2006). *Teoriia derzhavy i prava : pidruchnyk; per. z ros. [Theory of state and law: a textbook; translation from Russian]*. Kharkiv : Konsum [in Ukrainian].
4. *Hospodarskyi kodeks Ukrainy [Economic Code of Ukraine]*. (2003). Ofitsiinyi visnyk Ukrainy, 11 [in Ukrainian].
5. Vinnyk, O. M. (2009). *Hospodarske pravo : navchalnyi posibnyk [Economic law: tutorial]*. Kyiv : Pravova yednist [in Ukrainian].
6. Novoshytskyi, A. N. (1975). *Effektyvnost vypolneniia systemoi sanktsyi kompensatsyonnoi funktsii [The effectiveness of the system of sanctions compensation function]*. Donetsk [in Russian].
7. Armash, N. O., Slinko, I. V. (2006). *Metodyka otrymannia, perevirky ta realizatsii informatsii shchodo koruptsiinykh diian [A method for obtaining, verifying and implementing information on corruption acts.]*. *Derzhava ta rehiony (Seriiia «Pravo»)*, 1, 7-14 [in Ukrainian].
8. Bezzubov, D. O. (2015). *Pravova bezpeka pidprijemstva v Ukraini (hospodarsko-pravovy aspekt) [Legal security of the enterprise in Ukraine (economic and legal aspect)]*. *Naukovi pratsi Natsionalnoho aviatsiinoho universytetu. Seriiia: Yurydychnyi visnyk «Povitriane i kosmichne pravo»*, 3(36), 119 – 125.

Стаття надійшла до редакції 20.03.2019

УДК 681.3.06

*Бурян Олександр Андрійович,
аспірант кафедри державно-правових дисциплін
та адміністративного права
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
max.yarmol@gmail.com*

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ТА ЇХ ВПЛИВ НА СУСПІЛЬСТВО ЯК ОДНА ІЗ ЗАГРОЗ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

У статті проведено дослідження впливу засобів масової інформації на суспільство, основні тенденції розвитку та напрямки використання традиційних та інноваційних методів передачі інформації з метою формування необхідної громадської думки. Зазначено, що засоби масової інформації є не просто суб'єктами впливу на масову свідомість, але й інструментом за допомогою якого здійснюється безпосереднє її формування. У зв'язку з цим, розглянуто роль медіа як одного з найголовніших джерел інформації про навколишній світ, а також потенційні спроби свідомого перекручення та викривлення фактів об'єктивної реальності як загрози національній безпеці України.

Ключові слова: засоби масової інформації, суспільство, інформація, медіа, громадська думка, національна безпека.

Buran O. SOCIAL MEDIA AND THEIR INFLUENCE ON PUBLIC AS ONE OF THE THREAT OF UKRAINE'S NATIONAL SECURITY IN THE SPHERE OF USING INFORMATION TECHNOLOGIES

In the article researched influence of social media on society, main development trends and ways of using traditional and modern methods of transferring information with a goal to forming necessary public opinion. It is noted that mass media are not just subjects of influence on the mass consciousness, but also a tool through which it is directly formed. In this regard, the role of the media as one of the most important sources of information about the surrounding world, as well as potential attempts of conscious distortion and distortion of the facts of objective reality as a threat to national security of Ukraine are considered.

Key words: social media, society, information, media, public opinion, national security.

Постановка проблеми. В сьогоденні, засоби масової інформації (далі – ЗМІ) відіграють чи не найголовнішу роль у сучасному політичному житті більшості держав. Вони виступають основним суб'єктом формування в суспільстві громадської думки про події та явища, що відбуваються в світі та в кожній окремо взятій країні.

Разом з тим, проведене узагальнення вітчизняного досвіду свідчить про те, що в останні роки засоби масової інформації стають знаряддям політичної й економічної боротьби, аніж об'єктивно висвітлюють факти. Вітчизняна ділова еліта усвідомила потенціал медіа, а також те, що політична рентабельність значних вкладень у них може надати вагомий преференції.

Таким чином, існує необхідність аналізу рівня впливу ЗМІ на світогляд суспільства, можливостей медіа щодо використання та поширення необхідних думок та тверджень на користь третіх осіб, та розгляд вказаної